

Втората книга от бестселър поредицата
Криминален клуб „Четвъртък“

Човекът, който
ДВА ПЪТИ
умря

*Написана с хумор
и обич, втората книга
на Озмън е по-вълнуваща
от предишната.*

С
СОФТПРЕС

РИЧАРД ОЗМЪН

Следващия четвъртък...

– **Г**оворих си с една жена от „Ръскин Корт“, която каза, че е на диета! – възкликва Джойс и допива чашата с вино. – Тя е на осемдесет и две!

– С проходилка изглеждаш по-дебел – пояснява Рон. – Заради тънките крачета.

– Защо ѝ е диета на осемдесет и две години? – недоумява Джойс. – Какво толкова ще ти направи една кренвиршка? Ще те убие? Да се нареди на опашката.

Криминален клуб „Четвъртък“ е приключил поредната си сбирка. Тази седмица проучваха неразрешен случай със собственик на магазинче в Хейстингс, който беше убил с арбалет нападател в магазина му. Бяха арестували собственика, но медиите се бяха намесили и се беше наложило мнението, че човек трябва да има право да защити магазина си с арбалет, без да нарушава закона, дявол да го вземе. Собственикът беше освободен и той излезе с високо вдигната глава.

След около месец полицията открила, че нападателят е имал връзка с малолетната дъщеря на собственика на магазинчето, а самият той е с дебело досие от обвинения за причиняване на тежка телесна повреда, но към онзи момент вече всичко било приключено. Все пак ставаше дума за 1975 година. Тогава не бяха разполагали с охранителни камери и никой не беше искал да вдига излишен шум.

– Смятате ли, че е добре да си взема куче? – пита Джойс. – Мислех си или да си взема куче, или да си направя профил в инстаграм.

Човекът, който два пъти умря

– Не бих те посъветвал да го правиш – казва Ибрахим.

– О, ти не би посъветвал никого да прави нищо – обажда се Рон.

– В общи линии, да – съгласява се Ибрахим.

– Не голямо куче, разбира се – продължава Джойс. – Нямам пражосмукачка като за голямо куче.

Джойс, Рон, Ибрахим и Елизабет се наслаждават на обяда си в ресторанта, който се намира в самото сърце на комплекса за възрастни хора Купърс Чейс. На масата има бутилка червено вино и бутилка бяло вино. Часът е около дванайсет без петнайсет.

– Но не си взимай малко куче, Джойс – казва Рон. – Малките кучета са като дребните мъже, непрекъснато трябва да се доказват. Не спират да вдигат врява и да лаят по колите.

Джойс кимва.

– Значи, може би куче среден размер? Елизабет?

– Ммм, добра идея – отвърща Елизабет, въпреки че всъщност не слуша внимателно.

И как би могла след писмото, което получи току-що?

Не пропуска най-важното, разбира се. Елизабет винаги е нащрек, защото човек никога не знае какво може да чуе. През годините се е натъквала на какво ли не. Няколко думи от разговор, проведен в един бар в Берлин; непредпазлив руски моряк в пристанищен отпуск в Триполи. В настоящия случай, в четвъртък на обед, в тих и спокоен жилищен комплекс за пенсионери в Кент, Джойс явно иска да си вземе куче, обсъжда се големината му и Ибрахим има резерви. Но мислите на Елизабет са другаде.

Невидима ръка бе пъкнала писмото под вратата на Елизабет.

Скъпа Елизабет,

Чудя се дали ме помниш? Може би не, но без да се надувам, все пак си представям, че може и да ме помниш.

Животът отново направи магия и когато се нанесох тази седмица, открих, че вече сме съседи. Каква компания имам само! Човек би си помислил, че в днешно време ги пускат всякакви.

Ричард Озмън

Знам, че отдавна не си ме виждала, но според мен би било прекрасно да възстановим познанството си след всичките тези години.

Ще дойдеш ли да изпием по нещо в „Ръскин Корт“ номер 14? Да се почерпим за новия ми дом? Ако си съгласна, удобно ли ти е утре в 3 следобед? Няма нужда да ми отговаряш, при всички случаи ще те очаквам с бутилка вино.

Наистина ще бъде чудесно да те видя. Имаме толкова много да си разказваме. Много вода изтече и прочее.

Много се надявам да ме помниш и много се надявам да те видя утре.

*Твой стар приятел,
Маркърс Кармайкъл*

Елизабет не спира да мисли за това.

Последния път, когато беше виждала Маркърс Кармайкъл, трябва да е било към края на ноември 1981 година – в една много тъмна, много студена нощ до моста „Ламбет“, когато река Темза беше в отлив, а дъхът на Елизабет се кълбеше в ледения въздух. Бяха в екип, като всеки беше специалист по нещо, а Елизабет беше начело на екипа. Пристигнаха в бял микробус форд транзит, мърляв отвън и привидно собственост на „Дж. Проктър – почистване на прозорци, водосточни тръби, приемат се всякакви поръчки“, но отвътре блестящ от чистота, пълен с копчета и екрани. Един млад полицаи беше оградил с лента част от крайбрежната алея, а тротоарът беше затворен за пешеходци.

Елизабет и екипът ѝ слязоха по каменното стълбище, смъртоносно хлъзгаво от мъха. Отливът беше разкрил труп, подпрян в почти седнало положение на най-близката каменна колона под моста. Всичко беше направено както трябва, Елизабет се беше погрижила. Човек от екипа ѝ беше извършил оглед на облеклото и беше претърсил джобовете на дебелото палто на жертвата, млада жена от „Хайгейт“ беше направила снимки, а лекарят беше установил смъртта. Беше ясно, че мъжът е скочил в Темза по-нагоре по течението или някой го е блъснал в

реката. Съдебният лекар щеше да определи кое от двете. Всичко щеше да бъде описано в доклад от някого и Елизабет само щеше да добави инициалите си най-отдолу. Чиста работа.

Изкачването обратно по хлъзгавите стъпала с трупа върху военна носилка беше отнело известно време. Младият полицаи така се бе въодушевил, че са го повикали на помощ, че беше паднал и си беше счупил глезена, сякаш само това им трябваше. Обясниха му, че за момента няма как да повикат линейка, и той го прие доста мъжки. Няколко месеца по-късно получи незаслужено повишение, така че не бяха нанесени трайни вреди.

Малкият екип на Елизабет най-сетне стигна до крайбрежната алея, където натовариха трупа в белия микробус. „Приемат се всякакви поръчки.“

Екипът се разпръсна, с изключение на Елизабет и лекаря, които останаха с трупа в микробуса, докато го закарат в моргата в Хемпшър. Елизабет за пръв път работеше точно с този лекар – широкоплещест, червендалест, с тъмни посивяващи мустаци, – но той се оказа доста интригуващ. Запомнящ се мъж. Говориха си за евтаназия и крикет, докато лекарят не задрямва.

Ибрахим подчертава думите си с чашата вино.

– Боя се, че не бих те посъветвал да си взимаш каквото и да е куче, Джойс – малко, средно или голямо. В този момент от живота.

– О, започва се – подхвърли Рон.

– Куче среден размер – продължава Ибрахим, – например териер или джак ръсел, е с очаквана продължителност на живота около четиринайсет години.

– Кой ти каза? – пита Рон.

– Клубът по кинология, Рон, така че ако искаш, можеш да отнесеш възраженията си към тях. Искаш ли да отнесеш възраженията си към тях?

– Не, няма нужда.

– И така, Джойс – продължава Ибрахим, – ти си на седемдесет и седем години?

Джойс кимва.

– Следващата година ще навърша седемдесет и осем.

– Е, да, то се подразбира – съгласява се Ибрахим. – И така, след като си на седемдесет и седем години, трябва да разгледаме и твоята очаквана продължителност на живота.

– Ооо, да! – възкликва Джойс. – Обожавам такива неща. Веднъж на кея ми гледаха на карти таро. Жената ми каза, че ще забогатеея.

– И по-точно, трябва да разгледаме вероятността твоята очаквана продължителност на живота да надвиши очакваната продължителност на живота на куче среден размер.

– Просто не проумявам как така никога не си се оженил, синко – казва Рон на Ибрахим и изважда бутилката бяло вино от кофичката с лед на масата. – Какъвто си сладкодумен. Някой иска ли да му долея?

– Благодаря ти, Рон – отговаря Джойс. – Напълни ми я до ръба, за да не се занимаваш пак.

Ибрахим продължава:

– Жена на седемдесет и седем години има петдесет и един процента шанс да живее още петнайсет години.

– Страхотно – радва се Джойс. – Не забогатях, между другото.

– И така, ако си вземеш куче сега, Джойс, дали ще го надживееш? Това е въпросът.

– Ако съм аз, ще го надживеея от чиста злоба – заявява Рон. – Двамата ще си седим в двата края на стаята, ще се гледаме в очите и ще видим кой ще си отиде пръв. Няма да съм аз. Както когато преговаряхме с „Бритиш Лийланд“ през седемдесет и осма. Разбрах, че сме ги победили, когато един от техните пръв отиде до кенефа. – Рон излива още вино в гърлото си. – Никога не ходи пръв до кенефа. Вържи си го на възел, ако трябва.

– Истината, Джойс, е следната: може би ще го надживееш, а може би не – продължава Ибрахим. – Шансът е петдесет и един процента. Все едно ези или тура – и според мен не си струва да поемаш този риск. Никога не бива да умираш преди кучето си.

– Това стара египетска поговорка ли е, или стара психиатърска поговорка? – пита Джойс. – Или току-що си го измисли?

Ибрахим отново вдига чашата си срещу Джойс в знак, че предстои да каже още нещо мъдро.

Човекът, който два пъти умря

– Трябва да умреш преди децата си, разбира се, защото си ги научила да живеят без теб. Но не и преди кучето си. Научаваш кучето си само как да живее със теб.

– Е, това определено ми дава храна за размисъл, Ибрахим, благодаря ти – казва Джойс. – Може би е малко обезсърчавашо. Ти как смяташ, Елизабет?

Елизабет я чува, но мислите ѝ още са в микробуса форд транзит, който лети по шосето с нея, трупа и лекаря с мустациите. Това не е единственият такъв случай в кариерата на Елизабет, но е достатъчно необичаен, за да си го спомня – и всеки, познавал Маркър Кармайкъл, може да го потвърди.

– Трябва да надвиеш системата на Ибрахим – отговаря Елизабет. – Вземи си куче, което вече е старо.

А сега Кармайкъл се появява отново, години по-късно. И иска какво? Да си поговорят приятелски? Да си припомнят миналото, удобно седнали до камината? Кой би си представил подобно нещо?

Сметката им носи едно ново попълнение в сервитьорския състав. Момичето се казва Попи и има татуирана маргаритка на ръката си. Попи работи в ресторанта вече почти от две седмици и отзивите за нея, поне засега, не са добри.

– Донесла си ни сметката на маса дванайсет, Попи – отбелязва Рон.

Попи кимва.

– А, да, вярно... колко съм глупава... а тази маса коя е?

– Петнайсет – отговаря Рон. – Както си личи по голямото „петнайсет“, написано на свещта.

– Извинявайте. Просто трябва да помня и поръчките, и да нося храната, а освен това и номерата – оправдава се Попи. – Ще свикна.

Тя поема обратно към кухнята.

– Много е добронамерена. Но не е подходяща за тази роля – отсъжда Ибрахим.

– Има чудесен маникюр обаче – отбелязва Джойс. – Безупречен. Нали е безупречен, Елизабет?

Елизабет кимва.

– Безупречен.

Това не е единственото, което е забелязала у Попи, след като изведнъж се появи сякаш от нищото, с маникюра си и професионалната си некомпетентност. Но сега има да мисли за други неща, а тайната на Попи може да почака.

Елизабет си преговаря наум текста на писмото. „Чудя се дали ме помниш? Много вода изтече...“

Дали Елизабет помни Маркъс Кармайкъл? Какъв абсурден въпрос. Нали тя откри трупа на Маркъс Кармайкъл, подпрян под един мост над Темза при отлив. Тя помогна да пренесат трупа по онези хлъзгави каменни стъпала посред нощ. Тя седеше на броени стъпки от трупа му в бял микробус с реклама на фирма за почистване на прозорци. Тя съобщи новината за смъртта му на неговата млада съпруга и тя стоя до гроба на погребението му, в знак на уважение, както беше редно.

Така че да, Елизабет помни Маркъс Кармайкъл, и то много добре. Но сега вече е време да се върне при останалите. Едно по едно.

Елизабет се протяга да си налее от бялото вино.

– Ибрахим, не всичко се решава с числа. Рон, ти щеше да умреш много преди кучето, защото очакваната продължителност на живота при мъжете е много по-ниска, отколкото при жените, а освен това знаеш какво ти каза лекарят за кръвната захар. И Джойс, и двете знаем, че вече си решила. Ще си вземеш куче от прият. То вече седи някъде, съвсем самичко с големите си очи, и само те чака. Няма да имаш сили да му устоиш, а освен това ще бъде забавно за всички ни, така че няма нужда дори да го обсъждаме.

Готово.

– А за инстаграм? – пита Джойс.

– Дори не знам какво е това, така че давай смело – отговаря Елизабет и изпива виното си.

Покана от мъртвец? Като се замисли, ще вземе да я приеме.